

Nota van toelichting

I. ALGEMEEN

1. Inleiding

Het Verzamelbesluit van rechtswege verleende vergunning strekt tot invoering van de van rechtswege verleende vergunning (ook wel aangeduid als *lex silencio positivo*, verder: LSP) in diverse besluiten die niet onder de Dienstenrichtlijn vallen.

Daarnaast is van de gelegenheid gebruik gemaakt om een vergunningstelsel om te zetten in algemene regels met een meldingsplicht.

De van rechtswege verleende vergunning houdt in dat de overschrijding van een beslistermijn door een bestuursorgaan van rechtswege leidt tot een positieve beslissing op de vergunningaanvraag. In paragraaf 2 van deze toelichting wordt nader ingegaan op de figuur van de stilzwijgende vergunningverlening. Indien in het hierna volgende wordt gesproken van het verlenen van een vergunning kan daarmee ook worden bedoeld het geven van toestemming, het doen van een aanwijzing, het toestaan van een vrijstelling en het verlenen van ontheffing.

In de Algemene wet bestuursrecht (Awb) is, met de in december 2009 in werking getreden Dienstenwet, een algemene regeling voor de van rechtswege verleende vergunning opgenomen in paragraaf 4.1.3.3. Voor vergunningen die onder de Dienstenrichtlijn vallen, is invoering van de LSP een verplichting op grond van die richtlijn. Op deze verplichting zijn wel uitzonderingen mogelijk als daar dwingende redenen van openbaar belang voor zijn. Voor vergunningen die onder de Dienstenrichtlijn vallen, is geregeld dat de LSP van toepassing is, tenzij de vergunningen zijn uitgezonderd van de werking van de LSP (zie het Tijdelijk besluit *Lex silencio positivo* Dienstenrichtlijn).

Vanuit het oogpunt van het verminderen van regeldruk en verbeteren van dienstverlening aan bedrijven en burgers zet het kabinet zich in voor verdere invoering van de LSP, zo komt naar voren uit het kabinetsstandpunt *lex silencio* van 18 december 2007 (Kamerstukken II, 29 515, nr. 224).

Naar aanleiding van het kabinetsstandpunt *lex silencio* zijn alle vergunningstelsels gebaseerd op Rijksregelgeving die buiten de Dienstenwet vallen doorgelicht om te komen tot een selectie van vergunningstelsels die zich lenen voor verdere invoering van de LSP. Bij de selectie is van een aantal uitgangspunten uitgegaan (Kamerstukken II, 29 515, nr. 224). Zo is het afschaffen van een vergunning met omzetting in algemene regels met eventueel een meldingsplicht te prefereren boven het in stand houden van een vergunningstelsel met toepassing van de LSP. Gecontroleerd is verder of de belangen van derden goed zijn geborgd en of de vergunningen niet onder Europese regelgeving of andere internationale verplichtingen vallen die de invoering van de LSP verbieden. Verder

is bepaald dat besluiten waarop de uitgebreide voorbereidingsprocedure van de Awb van toepassing is, zich in beginsel niet lenen van invoering van de LSP.

In een aantal gevallen is besloten de LSP niet in te voeren omdat sprake is van een lopend wetgevingstraject, er sprake is van specifieke maatschappelijke risico's of omdat vergunningen reeds per ommekeer of binnen zeer korte tijd worden verleend. Voor een overzicht van de geselecteerde stelsels en nadere informatie over het onderzoek en de selectie, wordt verwezen naar de brief van de Staatssecretaris van Economische Zaken van 3 december 2008 (Kamerstukken II, 29 515, nr. 274).

In aanvulling op het voornoemde onderzoek heeft de Tweede Kamer het kabinet via de motie van Dijk c.s. (Kamerstukken II, 31 579, nr. 18) verzocht opnieuw te bekijken of er extra mogelijkheden zijn voor de invoering van LSP bovenop de resultaten genoemd in de brief van de Staatssecretaris van Economische Zaken van 3 december 2008. Aanleiding voor deze heroverweging waren de ruim 500 vergunningstelsels waarvoor het kabinet in de brief van de Staatssecretaris van Economische Zaken van 3 december 2008 op basis van een rapport van de B&A-groep had geconcludeerd dat toepassing van de LSP juridisch-technisch onmogelijk was.

In de heroverweging heeft men zich niet beperkt tot de mogelijkheden voor toepassing van LSP, maar is ook bekeken of de vergunningstelsels alsnog konden worden afgeschaft of omgezet in algemene regels. Dit omdat het kabinet met het oog op de gewenste vermindering van de regeldruk, zoals gezegd, de voorkeur geeft aan het laten vervallen van een vergunningstelsel of het omzetten in algemene regels met eventueel een meldingsplicht, boven het in stand houden van een vergunningstelsel met de invoering van LSP.

Bij de heroverweging is zoveel mogelijk ruimte gelaten voor toepassing van LSP door alleen de volgende harde criteria als kader te hanteren:

- Geen LSP als Europese regelgeving, internationale regelgeving en verdragen hieraan in de weg staan.
- Geen LSP als voor een vergunningsstelsel een uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure op grond van de Awb moet worden gevolgd.

Voor de uitkomsten van de heroverweging wordt verwezen naar Bijlage 1 bij de brief van de Minister van Justitie van 9 juli 2009 (Kamerstukken II 29 515, nr. 293).

Het verzamelbesluit vormt een uitwerking van kabinetsstandpunt en de motie van Dijk en bevat een deel van de uit voornoemde doorlichtingen voortvloeiende vergunningstelsels waarbij LSP wordt ingevoerd. Daarnaast bevat het verzamelbesluit, zoals gezegd, één omzetting van een vergunningstelsel in algemene regels in combinatie met een meldingsplicht.

Een andere deel van de vergunningstelsels die uit de doorlichtingen naar voren zijn gekomen wordt aangepast met het wetsontwerp Verzamelwet van rechtswege verleende

vergunning. Verder worden via de Aanpassingswet dienstenrichtlijn (Kamerstukken II, 31 859, nr. 2) nog een aantal vergunningstelsels aangepast. De overige vergunningstelsels worden aangepast via de departementale wetgeving. In de toelichting per artikel van dit verzamelbesluit wordt inhoudelijk ingegaan op de wijzigingen van de vergunningstelsels.

2. De van rechtswege verleende vergunning

2.1 De plaats in de Awb en relatie met overige Awb-bepalingen

De figuur van de van rechtswege verleende vergunning is -na inwerkingtreding van de Dienstenwet- geregeld in een nieuwe paragraaf 4.1.3.3 in afdeling 4.1.3 van de Awb. Afdeling 4.1.3 heeft betrekking op de beslistermijn. In paragraaf 4.1.3.1 worden algemene bepalingen gegeven over beslistermijnen en in paragraaf 4.1.3.2 worden bepalingen gegeven over de verbeurte van dwangsommen bij niet tijdig beslissen. De van rechtswege verleende vergunning kan worden beschouwd als een aanvulling op paragraaf 4.1.3.2.

In paragraaf 4.1.3.2 van de Awb is geregeld in welke gevallen een bestuursorgaan een dwangsom verbeurt indien het niet tijdig een besluit neemt. Artikel 4.20a van paragraaf 4.1.3.2 bevat in het tweede lid een regeling ten aanzien van de samenloop met de van rechtswege verleende vergunning die in paragraaf 4.1.3.3 geregeld wordt. In het tweede lid van artikel 4.20a Awb is bepaald dat paragraaf 4.1.3.2 niet van toepassing is indien sprake is van een van rechtswege verleende vergunning. De reden om de toepassing van paragraaf 4.1.3.3 uit te zonderen, is dat een van rechtswege verleende vergunning aangemerkt wordt als een besluit. In dat geval is er formeel geen sprake van niet tijdig beslissen. De beslistermijn is in dat geval van rechtswege gehaald.

Een beschikking die van rechtswege wordt verleend voldoet op een aantal punten niet aan de Awb. Zo zal deze beschikking in strijd met hetgeen in Afdeling 3.7 is bepaald, niet zijn gemotiveerd. Ook kan de van rechtswege verleende beschikking in strijd zijn met de artikelen 3:2 of 3:4 Awb. In deze artikelen is bepaald dat het bestuursorgaan de nodige kennis vergaart omtrent de relevante feiten en de af te wegen belangen en zorg draagt voor een zorgvuldige belangenafweging. Een bestuursrechter die met een van rechtswege verleende vergunning wordt geconfronteerd zou in een voorkomend geval tot de conclusie kunnen komen dat de van rechtswege verleende vergunning wegens onzorgvuldige voorbereiding of onzorgvuldige belangenafweging moet worden vernietigd.

Ook is denkbaar dat een beschikking van rechtswege een stelsel van dwingend geformuleerde weigeringsgronden doorkruist. Hierbij kan worden gedacht aan een van rechtswege verleende bouwvergunning die in strijd is met een of meer eisen die het Bouwbesluit stelt. Het enkele feit dat de vergunning in strijd zal zijn met het Bouwbesluit, staat er niet aan in de weg dat de bouwvergunning van rechtswege ontstaat indien het bestuursorgaan niet tijdig een beslissing op de aanvraag heeft genomen. Wel kan een dergelijk besluit op grondslag van een ontvankelijk bezwaar worden gewijzigd of herroepen (vgl. ABRvS 29 december 2004, AB 2005, 199, m.nt. TN). Het bestuursorgaan

zal in dat geval de schade die door de wijziging of intrekking wordt veroorzaakt, moeten vergoeden.

2.2 Hoofdlijnen van de procedure en rechtsbescherming

Wanneer paragraaf 4.1.3.3 van toepassing is verklaard, is een beschikking van rechtswege verleend indien het bestuursorgaan niet tijdig op een aanvraag tot het geven van een beschikking beslist. De rechtsgevolgen verbonden aan een van rechtswege verleende beschikking treden in werking drie dagen nadat de beslistermijn ongebruikt is verstreken. Voor de toepassing van de van rechtswege verleende vergunning is het wenselijk dat de beslistermijn zo duidelijk mogelijk is, dat wil zeggen bij wettelijk voorschrift wordt bepaald. Voor een aantal gevallen waarop dit verzamelbesluit ziet, is de beslistermijn niet bij specifiek wettelijk voorschrift bepaald en is dus de redelijke termijn uit artikel 4:13 Awb van toepassing.

Op grond van artikel 4:13 Awb wordt van de overheid een beschikking gevraagd binnen de bij wettelijk voorschrift bepaalde termijn of, bij het ontbreken van zulk een termijn, binnen een redelijke termijn na ontvangst van de aanvraag. In het tweede lid van dit artikel is geregeld dat bedoelde redelijke termijn in ieder geval verstreken is wanneer het bestuursorgaan binnen acht weken na ontvangst van de aanvraag geen beschikking heeft gegeven, noch een kennisgeving heeft gedaan dat een beschikking niet binnen de bij wettelijk voorschrift bepaalde termijn kan worden gegeven. Is dit laatste het geval, dan moet bij die mededeling de redelijke termijn worden genoemd waarbinnen de beschikking wel tegemoet kan worden gezien (artikel 4:14, derde lid, van de Awb). De betrokken toestemming is van rechtswege verleend indien na het verstrijken van deze redelijke termijn nog geen beslissing is genomen.

Het bestuursorgaan is verplicht om de beschikking binnen twee weken nadat zij van rechtswege is verleend, bekend te maken en daarbij te vermelden dat de beschikking van rechtswege is verleend. Wanneer het bestuursorgaan nalaat de van rechtswege verleende beschikking bekend te maken, kan de aanvrager het bestuursorgaan in gebreke stellen. Gaat het bestuursorgaan dan nog steeds niet over tot bekendmaking, dan verbeurt het een dwangsom per dag dat het in gebreke is. De dwangsom loopt op van 20 euro op de eerste dag tot 40 euro per dag, met een maximum van 1260 euro.

Ook kan de aanvrager op grond van artikel 8:55f beroep instellen bij de bestuursrechter tegen het niet tijdig bekendmaken van de beschikking. Afdeling 8.2.4a is op dit beroep van overeenkomstige toepassing en er hoeft niet eerst bezwaar te worden gemaakt (zie artikel 7:1, eerste lid, aanhef en onder e Awb). De rechter behandelt het beroep in beginsel met toepassing van artikel 8:54 Awb, dus zonder zitting. Hij doet binnen acht weken uitspraak en bepaalt daarbij dat het bestuursorgaan de van rechtswege verleende beschikking alsnog bekendmaakt. De rechter kan op grond van artikel 8:55d, derde lid, de termijn bepalen. Dat dit een korte termijn kan zijn, spreekt voor zich. Het

bestuursorgaan hoeft immers geen besluit meer te nemen. Het gaat slecht om de bekendmaking en de mededeling van de beschikking.

Een van rechtswege verleend besluit geldt als een besluit in de zin van artikel 1:3 Awb. Het stelsel van rechtsbescherming van de Awb is op van rechtswege verleende besluiten dan ook op dezelfde wijze van toepassing als op reële besluiten. Dit betekent dat tegen een van rechtswege verleend besluit gewoon bezwaar kan worden gemaakt. Zo nodig kan na het volgen van de bezwaarschriftprocedure beroep worden ingesteld bij de rechtbank en hoger beroep bij de bevoegde hoogste bestuursrechter. Voor derdebelanghebbenden zal soms gelden dat zij later, soms zelfs na afloop van de beroepstermijn, op de hoogte geraken van het bestaan van de van rechtswege verleende vergunning. Hier kan artikel 6:11 Awb in een voorkomend geval echter soelaas bieden.

In bezwaar dient het bestreden besluit volledig te worden heroverwogen. Deze heroverweging kan tot gevolg hebben dat een aanvankelijk van rechtswege verleend besluit wordt herroepen of gewijzigd. Het bestuursorgaan mag, met uitzondering van met toepassing van de artikelen 4:20e en 4:20f, eerste lid, niet uit eigen beweging overgaan tot het herroepen van het van rechtswege genomen besluit. Een dergelijk besluit dient te worden beschouwd als een reëel doch nietig besluit omdat het nemen van reële besluiten na het verstreken zijn van de beslistermijn, niet meer is toegestaan (zie bijv. ABRvS 13 april 2004, JB 2005, 167, m.nt. RvD, ABRvS 4 maart 1996, AB 1996, 320, m.nt. PvB, ABRvS 7 februari 1997, AB 1997, 154, m.nt. PvB). Indien de bestuursrechter de van rechtswege genomen beschikking geheel of ten dele vernietigt, moet het bestuursorgaan – behoudens voor zover de bestuursrechter zelf in de zaak voorziet – een nieuw besluit nemen. Het niet nakomen van de verplichting om een nieuw besluit te nemen leidt niet overeenkomstig paragraaf 4.1.3.3 tot een van rechtswege verleend besluit (vgl. ABRvS 23 februari 2005, JB 2005, 103).

Zie voor een nadere toelichting paragraaf 5.4 van de memorie van toelichting bij de Dienstenwet (Kamerstukken II 31 579, nr. 3).

3. Consultatiereacties

VNG **PM**

Raad voor de rechtspraak **PM**

Nederlandse Vereniging voor de Rechtspraak **PM**

IPO **PM**

Internetconsultatie **PM**

4. De gevolgen van het wetsvoorstel

4.1 Budgettaire aspecten

Het verzamelbesluit heeft geen budgettaire aspecten.

4.2 Uitvoeringstoets en uitvoeringskosten

Een deel van de vergunningen waarvoor in het verzamelbesluit de LSP wordt ingevoerd komen betrekkelijk weinig voor. Daarbij moet gedacht worden aan de aanvraag van een weerbaarheidsvereniging om in onderling verband op te treden dan wel om uniformen of onderscheidingstekens te mogen dragen (art. II), de instemming van de Minister van Economische Zaken met de nieuwe opsporings- of mijnbouwovereenkomst tussen de vennootschap (Energie Beheer Nederland) en de vergunninghouders (art. III), de toestemming om onderwijs te volgen in het ligplaatsonderwijs in plaats van op een meettrekkende school (art. IV). Voor alle gewijzigde vergunningstelsels geldt dat de beslistermijnen over het algemeen worden gehaald. Ingrijpende mutaties in de procesinrichtingen ten gevolge van de invoering van de van rechtswege verleende vergunning worden niet verwacht. Kosten voor eventuele mutaties in de procesinrichtingen zullen door de betrokken instanties binnen de huidige kaders worden opgevangen.

4.3 Administratieve lasten

De toepassing van de LSP is een van de elementen van het kabinetsbeleid inzake de vermindering van regeldruk. Hieronder wordt ook de verbetering van de kwaliteit en betrouwbaarheid van de dienstverlening begrepen. Toepassing van de LSP draagt bij aan de kwaliteit en het gemakkelijker maken van vergunningprocedures omdat het tijdige besluitvorming door de overheid bevordert en daardoor meer zekerheid geeft voor burgers en bedrijfsleven. Wat betreft de effecten van dit wetsvoorstel op de administratieve lasten het volgende. In de handleiding van de regiegroep regeldruk "Meten is Weten II" worden administratieve lasten gedefinieerd als de kosten voor het bedrijfsleven om te voldoen aan informatieverplichtingen voortvloeiend uit wet- en regelgeving van de overheid. De toepasselijkheid van de LSP op een vergunningstelsel heeft geen vermindering van informatieverplichtingen voor bedrijven tot gevolg voor zover het de vergunningaanvraag zelf betreft.

Per saldo is er enige reductie van de administratieve lasten te verwachten als gevolg van het feit dat in een vergunningprocedure waar de *lex silencio* van toepassing is geen kosten meer hoeven te worden gemaakt in de vorm van een bezwaar tegen eventueel niet tijdig beslissen, welke kosten ook als administratieve lasten worden beschouwd. De toepassing van de LSP zou wel kunnen leiden tot een vergroting van het aantal bezwaren van derdebelanghebbenden. De invoering van de LSP zou ook kunnen leiden tot een vermindering van het aantal gevallen waarin niet tijdig door het betrokken bestuursorgaan wordt beslist, om zo stilzwijgende verlening van vergunningen te vermijden. De genoemde effecten zijn echter niet op een zinvolle en betrouwbare wijze kwantificeren, gezien de onzekerheden met betrekking tot de mate waarin deze effecten zullen optreden en de verscheidenheid aan vergunningprocedures waar het hier over gaat. Bovendien ontbreken cijfermatige gegevens over hoe vaak ondernemers bezwaarschriften indienen wegens het niet tijdig nemen van een beslissing op bedoelde

vergunningaanvragen. Bij de "Nulmeting administratieve lasten bedrijven 2007" is geen berekening gemaakt van de administratieve lasten als gevolg van bezwaar (en beroep) als bedoeld in de Algemene wet bestuursrecht. Deze lasten zijn onderwerp geweest van onderzoek door Onderzoeksbureau Regioplan, dat in voorjaar 2009 een eindrapport heeft uitgebracht: "Administratieve lasten samenhangend met bezwaar". Eén van de conclusies van het onderzoek was dat het niet mogelijk was om generieke uitspraken te doen ten aanzien van de totale concrete administratieve lasten die samenhangen met bezwaar, gelet op het feit dat iedere primaire beschikking en daarbij horende bezwaarprocedure eigen kenmerken heeft die bepalend zijn voor de vraag hoe hoog de administratieve lasten zijn voor het indienen van bezwaar tegen die beschikking. Wel is geconcludeerd dat de administratieve lasten die het gevolg zijn van bezwaarprocedures veel lager zijn dan die van de aanvraagprocedure van de vergunning zelf.

Behalve dat het effecten heeft op de administratieve lasten is het toepassen van de LSP tevens van belang voor de beleving van regeldruk door ondernemers, doordat zaken makkelijker voor hen worden en omdat de LSP bijdraagt aan de kwaliteit en betrouwbaarheid van de dienstverlening door de overheid en omdat het tijdige besluitvorming door de overheid bevordert, zoals ook aangegeven in de voortgangsrapportage regeldruk bedrijven van 3 november 2008. Hiervoor is echter geen kwantitatieve meetmethodiek ontwikkeld, maar dit wordt wel gemonitord, onder andere in de "Belevingsmonitor regeldruk bedrijven".

II. TOELICHTING PER ARTIKEL

Hoofdstuk 1. Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties

Artikel I

In de brief van de Staatssecretaris van Economische Zaken van 3 december 2008 (Kamerstukken II 2008/09, 29 515, nr. 274) is aangekondigd dat de machtiging voor het invoeren van draagbare blustoestellen voor experimentele doeleinden, exposities, het gebruik als monster voor een te verrichten keuring of voor tijdelijk verblijf zonder het oogmerk van verhandelen voor gebruik (artikel 4 van het besluit draagbare blustoestellen 1997) zal worden omgezet in een melding.

Het afschaffen van een vergunning door omzetting in algemene regels met eventueel een meldingsplicht is volgens de brief van de Staatssecretaris van Economische Zaken van 3 december 2008 (Kamerstukken II 2008/09, 29 515, nr. 274) te prefereren boven het in stand houden van het vergunningstelsel en invoeren van de lex silencio. Bij de doorlichting van vergunningstelsels is daarom bekeken of, als een vergunningstelsel in aanmerking kwam voor de lex silencio, het stelsel toch kon worden afgeschaft of omgezet in algemene regels met eventueel een meldingsplicht. De machtiging voor het invoeren draagbare blustoestellen voor experimentele doeleinden, exposities, het gebruik als monster voor een te verrichten keuring of voor tijdelijk verblijf zonder het oogmerk van verhandelen voor gebruik leent zich voor afschaffing van de vergunningplicht en invoering van algemene regels in combinatie met een melding.

Hoofdstuk 2. Ministerie van Defensie

Artikel II

De wijziging van de artikelen 15 en 16 van het Uitvoeringsbesluit bij de Wet op de weerkorpsen bevat in de eerste plaats het vastleggen van een termijn waarbinnen de Minister van Defensie besluit op de aanvraag van een weerbaarheidsvereniging om in onderling verband op te treden dan wel om uniformen of onderscheidingstekens te mogen dragen. Deze termijn wordt in aansluiting op het tot nu toe toegepaste artikel 4.13 Awb op 8 weken gesteld. Voorts worden beide vergunningen door het van toepassing verklaren van paragraaf 4.1.3.3 van de Awb onder de werking van de lex silencio positivo gebracht.

Overwogen is om de toestemming om te zetten in algemene regels met meldingsplicht. Reden voor het instandhouden van de toestemming is dat het verschijnen van personen in niet-correcte of verwarringwekkende uniformen op het moment van constatering onomkeerbaar is. De noodzaak van een voorafgaande toestemming voor deelname vindt haar rechtvaardiging in aspecten van protocol, traditie en uitstraling naar het Ministerie van Defensie, bijvoorbeeld bij officiële gelegenheden als Koninginnedag en herdenkingen (zie Kamerstukken II, 29 515, nr. 274).

De toestemming wordt ongeveer vijf keer per jaar gevraagd en de termijn van acht weken wordt altijd gehaald.

Hoofdstuk 3. Ministerie van Economische Zaken

Artikel III

Dit artikel hangt nauw samen met de artikelen 87 en 93 van de Mijnbouwwet. Deze twee artikelen regelen de totstandkoming van een opsporings- en een mijnbouwovereenkomst. Indien een opsporings- of winningsvergunning wordt gesplitst of samengevoegd en op basis van deze vergunning, of één van de samen te voegen vergunningen een overeenkomst met de aangewezen vennootschap is gesloten, verlenen de vennootschap (Energie Beheer Nederland) en de vergunninghouder(s) medewerking aan de totstandkoming van een nieuwe overeenkomst waarvan de voorwaarden gelijklopend zijn aan die van de eerder gesloten overeenkomst. De nieuwe overeenkomst behoeft de instemming van de Minister van Economische Zaken. Ten aanzien van het besluit tot instemming op de nieuwe overeenkomst wordt de *lex silencio positivo* van toepassing. Er zijn geen juridisch-technische bezwaren of dwingende redenen van algemeen belang die toepassing van de *lex silencio positivo* verhinderen (zie Kamerstukken II, 29 515, nr. 274).

Tevens is van de gelegenheid gebruik gemaakt om de verouderde verwijzingen in het artikel naar de Mijnbouwwet te verbeteren.

Hoofdstuk 4. Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap

Artikel IV

In het Besluit trekkende bevolking worden regels gegeven ten aanzien van het onderwijs voor kinderen wier ouders in het kermisbedrijf, onderscheidenlijk het circusbedrijf werkzaam zijn, en voor kinderen wier ouders het schippersbedrijf uitoefenen, de zogenaamde "varende kinderen". Als hoofdregel geldt dat de kinderen behorende tot eerstgenoemde groep onderwijs volgen op mobiele, meettrekkende scholen, terwijl de varende kinderen onderwijs volgen in het zogenaamde "ligplaatsonderwijs".

Op grond van artikel C 2 van het Besluit kan de inspecteur van de Inspectie van het onderwijs in individuele gevallen op verzoek toestemming geven aan (de ouders van) een kind dat tot eerstgenoemde groep behoort om onderwijs te volgen in het ligplaatsonderwijs in plaats van op een meettrekkende school.

Dergelijke verzoeken komen betrekkelijk weinig voor. Overwogen is om de toestemming geheel te schrappen en te vervangen door een enkele meldingsplicht (zie Kamerstukken II, 29 515, nr. 274). Gelet echter op de beperkte capaciteit in het ligplaatsonderwijs is besloten dat het verstandig is om een regulerende bevoegdheid voor de inspectie te behouden. Derhalve is gekozen voor de figuur van de *lex silencio positivo*.

Hoofdstuk 5. Ministerie van Volkshuisvesting Ruimtelijke Ordening en Milieu

Artikelen V, VI en VII

Artikel 13 van het Besluit beheer autowrakken, artikel 2 van het Besluit beheer batterijen en accu's 2008 en artikel 4 van het Besluit beheer elektrische en elektronische apparatuur regelen de verplichting voor een producent of importeur om een mededeling ter instemming voor te leggen aan de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, waarin hij aangeeft hoe hij uitvoering gaat geven aan de in die artikelen aangegeven bij of krachtens de betrokken besluiten gestelde verplichtingen. De artikelen V, VI, en VI voorzien er in dat op de voorbereiding van de beschikking omtrent de verlening van de instemming naar aanleiding van een mededeling paragraaf 4.1.3.3 van de Awb van toepassing is. Op deze instemmingen kan de hiervoor bedoelde regeling van de Awb worden toegepast (zie Kamerstukken II 2008/09, 29 515, nr. 293, bijlage 1).

Artikel VIII

Artikel 11c van het Besluit beheer sociale-huursector bevat een regime van prijzen waartegen toegelaten instellingen in de zin van artikel 70 van de Woningwet hun woongelegenheden ten minste dienen te verkopen. Die prijzen liggen onder de onderhandse verkoopwaarde vrij van huur en gebruik van die woongelegenheden. Het regime stelt zodoende grenzen aan de korting die de toegelaten instellingen bij die verkopen op die verkoopwaarde mogen toepassen.

In het eerste lid is sprake van een minimale verkoopprijs van 90 procent van de onderhandse verkoopwaarde vrij van huur en gebruik. In het tweede en derde lid zijn algemene uitzonderingen op het eerste lid opgenomen, waarbij een minimale verkoopprijs van 80 respectievelijk 70 procent van die verkoopwaarde wordt toegestaan. Het vierde lid maakt specifieke andere afwijkingen van het eerste lid mogelijk.

De aan het vierde lid toegevoegde volzin voorziet er in dat op de voorbereiding van die afwijkingen paragraaf 4.1.3.3 van de Algemene wet bestuursrecht deels van toepassing is. Die paragraaf is slechts van toepassing op vervreemdingen aan bewoners die in die woongelegenheden hun hoofdverblijf (zullen) hebben, en daarmee niet op de overige vervreemdingen, zoals de complexgewijze verkopen. De redenen voor dit onderscheid zijn de volgende.

In de toepassingspraktijk van het vierde lid is gebleken dat het in afwijking van het eerste lid vervreemden van woongelegenheden aan bewoners die daarin hun hoofdverblijf (zullen) hebben, hoogst zelden bezwaarlijk is uit het oogpunt van het belang van de volkshuisvesting en daarom in de regel wordt toegestaan. De behandeling van de aanvragen om deze afwijking van het eerste lid toe te staan is gewoonlijk simpel en de beslistermijnen zijn in de regel kort.

De aanvragen om afwijking van het eerste lid bij complexgewijze vervreemdingen toe te staan vergen aanzienlijk meer behandeltijd; hoeveel behandeltijd nodig is, valt vooraf niet te voorzien. Het toestaan van die afwijking is hier allesbehalve een automatisme. Met deze vervreemdingen zijn forse bedragen gemoeid, waarbij het niet zelden om

tientallen miljoenen gaat. Ook is bij deze vervreemdingen fraude door het hanteren van een lagere verkoopprijs niet op voorhand uit te sluiten; dat aspect vereist dus altijd specifiek onderzoek. De constructie van de transacties is soms zeer ingewikkeld. In de praktijk blijkt veelal aanvullende informatie nodig te zijn. Soms vinden gesprekken plaats met de toegelaten instelling die de woongelegenheden te koop aanbiedt. Deze categorie vervreemdingen leent zich dus wegens de complexiteit en de potentieel grote gevolgen voor het belang van de volkshuisvesting niet voor de toepassing van paragraaf 4.1.3.3 van de Algemene wet bestuursrecht.

Artikel IX

Artikel 3, eerste lid, van het Besluit geluidproductie sportmotoren regelt de bevoegdheid voor burgemeester en wethouders en gedeputeerde staten om een ontheffing te verlenen voor het gebruik van sportmotoren om het krachtens dat besluit vastgestelde geluiddrukkniveau te mogen overschrijden. Het betreft het gebruik van sportmotoren op terreinen of in inrichtingen, geen openbare weg zijnde, die bestemd of ingericht zijn voor het in wedstrijdverband, ter voorbereiding van wedstrijden of voor recreatieve doeleinden rijden met gemotoriseerde voertuigen.

Artikel IX voorziet er in dat op de voorbereiding van de beschikking op de aanvraag om een zodanige ontheffing paragraaf 4.1.3.3 van de Awb van toepassing is. Op dergelijke ontheffingen kan de hiervoor bedoelde regeling van de Awb worden toegepast (zie Kamerstukken II 2008/09, 29 515, nr. 293, bijlage 1).

Artikel X

Artikel 3 van het Besluit zwavelgehalte brandstoffen geeft de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer de bevoegdheid om ontheffing te verlenen van het verbod om brandstoffen met een zwavelgehalte van meer dan 1,2% te gebruiken.

Artikel X voorziet er in dat op de voorbereiding van de beschikking op de aanvraag om een zodanige ontheffing paragraaf 4.1.3.3 van de Awb van toepassing is. Op dergelijke ontheffingen kan de hiervoor bedoelde regeling van de Awb worden toegepast (zie Kamerstukken II 2008/09, 29 515, nr. 293, bijlage 1).

Hoofdstuk 6. Slotbepaling

Artikel XI

Het streven is het Verzamelbesluit van rechtswege verleende vergunning in werking te doen treden op 1 januari 2011.